

casus alle beschikkingen

** Hoop kreeg door op 24 februari 2006. * Hoop kreeg door het openbaar ministerie tegen op 28 februari 2004 -*

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 13 februari 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. 66.L3.1522/03/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, aannemer, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____, arbeider, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;
3. _____, zelfstandige, geboren te _____
op _____, wonende te _____
4. _____, handlanger, geboren te _____ op _____
, wonende te _____ ;

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A.de eerste, de tweede, de derde: vanaf minstens 1 januari 2002 tot en met datum der dagvaarding (19.11.2004)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §2-2°, 12, 14 §1, 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtgelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of

de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen, meer bepaald o.a. steenpuin te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

- 1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;
- 2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 §2;
- 3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;
- 4° door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
 - a. mag verwijderen voor zover er geen merklijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
 - b. nuttig kan toepassen.

De eerste, de tweede en de derde zich tevens voor de tenlastelegging A te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn.

B. de tweede (stuk 8 van 64.L3.100385/02) en de vierde (stuk 60 van 64.L3.100385/02) op 8 maart 2002 *

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §2-2°, 12, 14 §1, 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

- 1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;
- 2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 §2;
- 3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;
- 4° door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
 - a. mag verwijderen voor zover er geen merklijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
 - b. nuttig kan toepassen

meer bepaald door verscheidene kubieke meters hout en ander afval waaronder paletten te hebben verbrand.

C. De eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 1 januari 2002 tot en met datum der dagvaarding (19.11.2004)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 1 van hinderlijke inrichtingen,

1. namelijk de overslag van afvalstoffen niet aan een verwerking van de afvalstoffen verbonden, meer bepaald steenpuin, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 2.1.2. van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 1)
2. namelijk de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw en slooafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton meer bepaald steenpuin, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 2.2.1. c) 1° van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 2).

(o.a. stuk 32 van 66.L3.1522/03)

De eerste, de tweede en derde tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn. *

D. De eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 1 januari 2002 tot en met datum der dagvaarding (19.11.2004)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1 5° a), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1-5° a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval meer bepaald o.a. steenpuin.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwland 53 a 9 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

(oprichting 1989-12-29)

met

ondernemingsnummer

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 02/03/1994 geregistreerd op 16/03/1994.

te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen gepleegd worden, als dader of mededader in de zin van art. 66 S.W.

A. vanaf minstens 2/3/1994 tot op heden bij inbreuk op de artt. 2,3 §2-2°, 12, 14 §1, 20, 56.1, 58 en 59 van het decreet dd. 2/7/1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet dd. 20/4/1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen achtergelaten te hebben of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1. binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in art. 14 of met de andere wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften.

2. door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in art. 14 § 1 of § 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in art. 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in art. 14 § 2.

3. als secundaire grondstoffen, overeenkomstig art. 11

4. door afgifte aan een in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen

* mag verwijderen voor zover er geen merkkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,

* nuttig kan toepassen

De gedaagden dienen derhalve veroordeeld te worden bij toepassing van art. 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de Rechtbank vastgestelde termijn.

B. vanaf minstens 2/3/1994 tot en met heden bij inbreuk op de artt. 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet dd. 28/6/1985 betreffende de milieuvergunning en de artt. 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering dd. 6/2/1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem 1) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens het art. 9 van voormeld decreet bevoegd is om daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig art. 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 1 van hinderlijke inrichtingen,

1. namelijk de overslag van afvalstoffen niet aan een verwerking van de afvalstoffen verbonden, meer bepaald steenpuin dat dient gecatalogeerd te worden onder rubriek 2.1.2 van bijlage 1 van Vlarem 1 (klasse 1).

2. namelijk de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout en textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton meer bepaald steenpuin dat dient gecatalogeerd onder rubriek 2.2.1.c)1° van bijlage 1 van Vlarem 1 (klasse 2).

De gedaagden dienen derhalve bij toepassing van art. 39 § 2 van het decreet dd. 28/6/1985 verboden te worden om de inrichting die aan de oorsprong ligt van de inbreuk te exploiteren gedurende een door de Rechtbank te bepalen termijn, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

C. vanaf minstens 2/3/1994 tot op heden bij inbreuk op de artt. 2, 99 § 1 5° a), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet dd. 18/5/1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij art. 99 § 1-5° a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval (o.a. steenpuin).

Dit alles met de omstandigheid dat de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet.

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- Het tussenvonnis dd. 17 oktober 2005 van deze rechtbank en kamer;
- De processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting dd. 16 januari 2006:

- de **burgerlijke partij** in haar midde-
len en verdediging voorgedragen door mr. advocaat te
die haar vertegenwoordigde;
- de **burgerlijke partij op rechtstreekse dagvaarding** in haar middelen en vordering voorgedragen door mr.
advocaat te die hem vertegenwoordigde;
- het **openbaar ministerie**, waargenomen door sub-
stituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis.
- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdediging
voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat te die
hem vertegenwoordigde;
- de **tweede beklagde** in zijn middelen van verdedi-
ging voorgedragen door zijn raadsman mr. oco mr. advo-
caten te die hem vertegenwoordigde;
- de **derde beklagde** in zijn middelen
van verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat
te die hem vertegenwoordigde;
- de **vierde beklagde** in zijn middelen van verdedi-
ging voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat te
die hem vertegenwoordigde;
- de **rechtstreeks gedaagde** in zijn middelen
van verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr. advo-
caat te die hem vertegenwoordigde;
- de **rechtstreeks gedaagde** in haar
middelen van verdediging voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr.
advocaat te

2. Beknopt overzicht relevante feitelijke elementen zoals die blijken uit het strafdossier

2.1 Notitienummers 64/L3.100358/02 (en 64.L3.100358/02)

2.1.1

Op 8 maart 2002 stelde de lokale politie van de zone (stuk 2,

subkaft, straf dossier) vast dat op het perceel te (stuk 21, subkaft, straf dossier), recht over een groot stookvuur was aangelegd, waarbij verscheidene kubieke meters hout- en ander afval werd verbrand. De vuurhaard bevond zich op 25 meters van een achterliggend bos. op 30 meters van de openbare weg en op 50 meters van het huis met Als modus operandi acteerden de verbalisanten (stuk 3, subkaft, straf dossier): "Vermoedelijk heeft veel meer afval op het terrein laten storten dan dat de afspraak was met Toen dan de eigenaar van het terrein langs reed (...) en de toestand van zijn terrein zag, is hij onmiddellijk naar de huurder, gereden om uitleg te vragen (...). Vervolgens heeft deze laatste dan contact opgenomen met aan wie hij de toelating had gegeven om enkel steenpuin om het terrein te lossen en hem gezegd van alles behalve het steenpuin van het terrein weg te halen heeft dan op zijn beurt die het afval op het terrein had afge- laden, de opdracht gegeven om alles behalve het steenpuin van het terrein weg te halen. Vermoedelijk is kwaad geworden en heeft dan maar alles willen verbranden.". Het vuur werd geblust door de brandweer.

2.1.2

verklaarde op 8 maart 2002 onder meer dat (stuk 6, subkaft, straf dossier):

- hij het perceel sedert 20 jaren huurde van
- hij de toelating had gegeven om steenpuin op dit terrein te storten;
- hem die dag verwittigde dat hij gezien had dat er houtafval werd afgeladen;
- hij zelf ter plaatse ging en vaststelde dat een paar mannen die voor werkten hout en ander afval losten op het terrein;
- hij aan deze mannen en naderhand aan zei dat dit houtafval verwijderd moest worden en enkel het steengruis mocht blijven;
- hij zeker geen toelating gaf om houtafval te verbranden.

2.1.3

verklaarde dezelfde dag onder meer dat (stuk 8, subkaft, straf dossier):

- hij het terrein van mocht gebruiken om steenpuin te storten;
- zijn stiefvader van hem toelating had gekregen om een paar pannelatten te verbranden op het terrein.

2.1.4

verklaarde op 28 maart 2002 (stuk 36, subkaft, straf dossier) onder meer dat:

- hij van opdracht had gekregen om een aantal houten latten te verbranden op het terrein;
- deze latten afkomstig waren van zijn woning;

- hij deze latten in brand stak, terwijl deze lagen op een hoop ander afval;
- terwijl het brandde hij een aantal houten balken heeft opgeladen.

2.1.5

De diverse foto's geven aan dat het terrein bezaaid lag (en ligt) met steenpuin, schrootafval, hout, oude stookolieketels, enz. (stukken 44 tot en met 49, subkaft, straf dossier).

2.1.6

Eigenaar gaf op 7 april 2003 aan de politie de namen van personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de rommel op het terrein, namelijk (stuk 53-55, subkaft, straf dossier). Hij verklaarde onder meer: *"Een 10-tal jaren geleden heb ik het terrein (...) gekocht. Op het voorste deel van het terrein lag zwarte grond. Deze grond was afkomstig van Deze persoon is dan bij mij gekomen en heeft mij gevraagd of hij in de toekomst nog steeds zwarte grond op het terrein mocht stockeren. Ik ging hiermee akkoord aangezien het om een beperkte hoeveelheid zwarte grond ging en mij beloofde dat hij het terrein ging proper houden. Ongeveer een jaar geleden ben ik voorbij het terrein gereden en zag iemand anders op mijn terrein werken. Het betrof Ik heb een gesprek gehad met deze man en ik heb hem duidelijk gemaakt dat hij de rommel en het steenpuin dat op mijn terrein lag diende te verwijderen. Hij heeft hier toen aan voldaan. Op 14/02/2002 kreeg ik een brief van waarin stond dat er allerlei rommel op mijn terrein lag en dat ik het diende op te ruimen. Ik heb (...) hen beloof het terrein in oorspronkelijke staat te herstellen. Ik ben dan naar en gestapt en die gaf mij volgende namen op: (...)"*.

2.1.7

Navolgend werden en verhoord (stukken 56 tot en met 60, straf dossier).

stelde dat het steenpuin grotendeels afkomstig was van die naar zijn zeggen toelating had van erkende dat het afdak, de caravan en het schrootafval van hem waren. Hij zou instaan voor het opruimen hiervan. Het steenpuin en de container waren volgens van

erkende een drietal vrachtwagens met steenpuin, beton, dallen enz. op het terrein te hebben gestort. Hij deed dit volgens hem in opdracht van stelde met afgesproken te hebben dat hij voor hem het terrein zou opkuisen, doch hij zou dit niet gratis doen.

herhaalde enkel de pannenlatten in brand te hebben gestoken, in opdracht van

2.1.8

Op 14 augustus 2003 werd vastgesteld dat er nog steeds steenpuin, schrootafval en

houtafval lag; (stuk 63, subkaft, straf dossier). De hoeveelheid afval was kleiner geworden en er was een poging ondernomen om het afval te sorteren. Het perceel was omheind met een oranje draad (cf. foto's, stukken 65 tot en met 69, subkaft, straf dossier). Eerder was op 27 april 2003 al vastgesteld dat het afdak en de caravan verwijderd werden; de container was nog aanwezig (stuk 14, notitienummer 66.L3.1522/03, straf dossier).

2.2 Notitienummer 66.L3.1522/03

2.2.1

Er werd eveneens proces-verbaal opgesteld wegens de afwezigheid van een bouwvergunning voor het afdak, de container en een caravan. Tevens werd een fotodossier samengesteld omtrent het gestorte afval.

2.2.2

Uit de als bijlage gevoegde overeenkomst tussen (stuk 22, subkaft, straf dossier) blijkt dat zich engageerde om al het gestorte vuil, steenpuin, hout en allerhande rommel op het terrein op te ruimen tegen uiterlijk 1 december 2002. Hij kreeg het perceel in kosteloze bruikleen, waarbij bepaald werd dat het ten strengste verboden was enig afval of steenpuin op het perceel te storten. Bij brief dd. 14 november 2002 (stuk 23, subkaft, straf dossier) stelde echter dat hij de overeenkomst "verbrak", gezien hem gezegd hadden dat hij overal moest afblijven.

2.2.3

Bij brief dd. 28 april 2003 (stuk 25, subkaft, straf dossier) leidde het college van burgemeester en schep en een herstellvordering in, strekkende tot herstel in de oorspronkelijke staat. Dit impliceert:

- verwijderen van de stacaravan;
- verwijderen van het afdak;
- verwijderen van de container;
- verwijderen van de afbraakmaterialen en schroot.

Tevens werd een dwangsom van 100,00 euro bij niet-uitvoering binnen de gestelde termijn gevorderd.

Bij brief dd. 12 maart 2004 (stuk 42, subkaft, straf dossier) sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij de vordering van de gemeente aan en maakte deze tot de hare. Een dwangsom van 100 euro werd gevorderd, evenals de machtiging tot ambtshalve uitvoering.

2.2.4

verklaarde op 11 december 2003 (stuk 36, subkaft, straf dossier) dat hij vaststelde dat enkel het steenpuin nog ter plaatse was en dat de constructies verwijderd zijn door Het steenpuin diende volgens hem door verwijderd te worden.

3.2 Beoordeling

3.2.1 Herkwalificering van de tenlasteleggingen A, B en C van de rechtstreekse dagvaarding op verzoek van

Op verzoek van _____ werd overgegaan tot rechtstreekse dagvaarding van de natuurlijke persoon _____ en de rechtspersoon _____

De weerhouden periode betreft telkens: “vanaf minstens 2 maart 1994 tot en met heden”, zijnde de datum van dagvaarding 22 september 2005”.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon werd in artikel 5 van het Strafwetboek ingevoegd bij wet van 4 mei 1999. Deze wet trad in werking op 2 juli 1999. De niet-retroactiviteit van de wet die de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon invoerde, is inmiddels een uitgemaakte zaak (cf. Cass, 3 oktober 2000, R.W. 2000-2001, 1233, met conclusie van advocaat-generaal _____ en met noot L. Delbrouck - In het vermelde arrest heeft het Hof van Cassatie een onderscheid gemaakt tussen de mildering van de incriminatie (waarbij de wil van de wetgever tot het verlenen van retroactieve werking onomstotelijk moet vaststaan) en de mildering van de straf (die van rechtswege retroactieve werking heeft). Met art. 5, tweede lid, Sw. werd een strafuitsluitende verschoningsgrond ingevoerd, die duidelijk een mildering van de strafwet inhoudt op het niveau van de incriminatie. Een retroactieve werking is dan ook enkel mogelijk als de wetgever dit uitdrukkelijk wilde. Het Hof van Cassatie oordeelde dat, doordat de wet van 4 mei 1999 de strafuitsluiting verbindt aan de strafbaarheid van de rechtspersoon, het duidelijk de bedoeling was van de wetgever deze enkel toe te passen op feiten gepleegd na de nieuwe wet, zodat art. 2 Sw. niet van toepassing is. Deze rechtspraak van het Hof van Cassatie werd inmiddels reeds bevestigd in rechtspraak van de feitenrechters (Antwerpen, 13 september 2001, R.W., 2001-2002, 1616, noot).

Aldus dient de periode van de tenlasteleggingen A, B en C voor de rechtstreeks gedaagde _____ zoals ook terecht opgemerkt in termen van pleidooien door de lasthebber ad hoc – heromschreven te worden als volgt: “vanaf 2 juli 1999 tot 22 september 2005”.

3.2.2 Procedure: brief van advocaat van

3.2.2.1

Het geïllustreerde stuk betreft een kopie van een brief dd. 25 juni 2003 van mr. _____ aan mr. _____ was de toenmalige advocaat van _____ terwijl mr. Walbrecht de advocaat was en is van _____ Deze brief werd door mr. _____ als ‘niet-vertrouwelijk’ bestempeld. Bij brief dd. 25 april 2005 van mr. _____ werd dit stuk als bijlage meegedeeld aan de procureur des Konings, die op zijn beurt een kopie bij het dossier voegde (kaft ‘gevoegd na dagvaarding’, strafdossier) en die het origineel neerlegde op de terechtzitting dd. 16 januari 2006. Mr. _____ was tot op de terechtzitting van 25 april 2005 de advocaat van _____ Inmiddels heeft _____ opnieuw een andere advocaat.

3.2.2.2

De vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen advocaten lijkt nauw samen te hangen met het beroepsgeheim (J. Stevens, *Regels en gebruiken van de advocatuur te Antwerpen*, Kluwer, 1997, nr. 828, met verwijzing naar G. Schooren, *De vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen advocaten*, Jura Falc., 1990-91, 39). De vertrouwelijkheid van de briefwisseling werd opgelegd bij Reglement van 6 juni 1970 van de Algemene Raad van de Nationale Orde van Advocaten. Dit reglement vormt een wet in materiële zin, overeenkomstig artikel 501, alinea 1 van het Gerechtelijk Wetboek. Het doel van deze regeling is de advocaten de mogelijkheid te bieden om, ondanks het beroepsgeheim, onderling contact te hebben over een zaak, te onderhandelen en eventueel een minnelijke regeling te bereiken. Volgens het reglement is briefwisseling tussen advocaten in beginsel vertrouwelijk (art. 1 § 1). Het is de stafhouder die oordeelt of briefwisseling al dan niet vertrouwelijk is. De stafhouder van de balie te Dendermonde heeft zich in huidige zaak uitgesproken over de vertrouwelijkheid van de bewuste brief dd. 25 juni 2003. Hoewel de brief van de stafhouder door geen van de partijen werd overgelegd, bestaat er tussen de partijen geen betwisting over het feit dat de stafhouder bij brief dd. 26 juli 2005 liet weten dat de betwiste brief van advocaat _____ als niet-officieel en dus vertrouwelijk diende te worden aangezien.

3.2.2.3

Het lijkt vast te staan dat door het meedelen van een vertrouwelijke brief aan de procureur des Konings door advocaat _____ een inbreuk werd begaan op het vermelde reglement. Dit maakt aldus een inbreuk op een wet in materiële zin uit.

3.2.2.4

In eerste instantie stelt zich dus de vraag of een op die wijze door de procureur des Konings verkregen brief die wordt aangewend in een strafdossier, als *onrechtmatig verkregen bewijs* dient te worden beschouwd. De brief werd alleszins onrechtmatig *overgemaakt*. De rechtbank is van oordeel dat echter tevens dient te worden vastgesteld dat de brief ook onrechtmatig werd *verkregen*, ongeacht het feit dat de procureur des Konings terzake op geen enkele wijze in de fout ging. De vertrouwelijke brief mocht echter in beginsel niet worden overgemaakt, zodat in die omstandigheden het onrechtmatig overmaken ook het onrechtmatig verkrijgen tot gevolg heeft. De procureur des Konings kon trouwens dergelijke vertrouwelijk brief niet op rechtmatige wijze verkrijgen, ook niet bij wijze van voorbeeld, in het kader van een wettige huiszoeking. Het vertrouwelijke stuk is gedekt door het beroepsgeheim en kon dan ook zelfs niet voor beslag in aanmerking komen (J. Stevens, *o.c.*, nr. 861).

3.2.2.5

Bij vaststelling van de onrechtmatigheid van het verkregen bewijs, stelt zich vervolgens de vraag of dit dient gesanctioneerd te worden met bewijsuitsluiting. Het hof van cassatie heeft in het zogenaamde _____ Cass. 14 oktober 2003, *R.W.* 2003-2004, 814-817, met conclusie advocaat-generaal _____ Strafr. 2004, 129-143, met noot Ph. Traest, "*Onrechtmatig verkregen doch bruikbaar bewijs: het Hof van Cassatie zet de bakens uit*") de voorwaarden voor bewijsuitsluiting door de rechter in strafzaken bepaald en verijnd. Het hof stelde dat de

rechter het onrechtmatig verkregen bewijs "*rechtstreeks noch onrechtstreeks (bij het vormen van zijn overtuiging) in aanmerking mag nemen*" wanneer:

- hetzij de naleving van bepaalde vormvoorwaarden voorgeschreven wordt op straffe van nietigheid;
- hetzij de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast;
- hetzij het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

Het hof van cassatie heeft de toepassing van de regels van de bewijsuitsluiting in verdere rechtspraak nog restrictiever opgevat (Cass. 23 maart 2004, *www.cass.be* en Cass. 16 november 2004, 16 november 2004, *R.A.B.G.*, 2005, 504-511, met conclusie advocaat-generaal Cass. 16 november 2004 *R.A.B.G.* 2005, 511-517, met noot F. Schuermans, "*Het bewijs in strafzaken: het Hof van Cassatie en de strafvorderlijke gevolgen van de schending van een grondrecht*"; zie ook: S. Berneman, "*Van relativisering naar rationalisering van de bewijsuitsluitingsregel, T. Strafr.*, dossier 2/2005, 494-495), waarbij voornamelijk werd gesteld door het hof dat de schending van de grondrechten voorzien in artikel 6 en artikel 8 EVRM niet noodzakelijk tot bewijsuitsluiting moet leiden en de rechter beslist welke gevolgen de onrechtmatigheid meebrengt, behoudens wanneer een verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling zelf de rechtsgevolgen van de miskenning van een wettelijk voorgeschreven pleegvorm betreffende bewijsverkrijging bepaalt.

3.2.2.6

Deze rechtbank treedt de aangehaalde cassatierechtspraak bij, zodat de zogenaamde Antigoontoets op de bewuste vertrouwelijke brief dient te worden toegepast.

Hierbij dient concreet te worden vastgesteld:

- dat het reglement dat de vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen advocaten geen enkele sanctie voorziet en de miskenning niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven;
- dat de discussie van de betrouwbaarheid van dit bewijsstuk in deze zaak niet aan de orde is: dit element hangt nauw samen met de mate waarin de beklagden zich over de aan de beoordeling van de rechtbank voorgelegde bewijsmiddelen kan en heeft kunnen verdedigen en er bestaat in de concrete zaak geen twijfel over het feit dat de beklagden zich over het stuk en de erin vermelde gegevens hebben kunnen verdedigen en ook effectief hebben verdedigd;
- dat het gebruik van het stuk de eerlijkheid van het proces op geen enkele wijze in het gedrang heeft gebracht: de vervolgende instantie heeft geenszins doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de beklagden het stuk bij het dossier gevoegd.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat de geïmprimeerde kopie van de brief dd. 25 juni 2003 niet als bewijsstuk dient te worden uitgesloten.

3.2.3 Grond van de zaak

3.2.3.1 Rechtstreekse dagvaarding door het openbaar ministerie

Het bewijs van de feiten omschreven in de tenlasteleggingen zoals vermeld in de aanhangig makende dagvaarding blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier, zoals hiervoor beschreven (cf. 2.1 tot en met 2.2.5).

De rechtbank merkt hierbij op betreffende de bewijswaarde van de bewuste brief dd. 25 juni 2003 van de toenmalige advocaat van dat deze brief voor het bewijs van de strafrechtelijke inbreuken geen elementen aanbrengt of aan het licht brengt die niet reeds bleken uit de gegevens van het strafdossier. De bewuste brief heeft trouwens voornamelijk betrekking op de civielrechtelijke discussie over wie het terrein dient op te ruimen.

Navolgend stelt zich de vraag aan wie van de beklaagden de bewezen geachte feiten respectievelijk dienen te worden toegerekend.

Tenlastelegging A voor

De tenlastelegging A betreft een inbreuk op het afvalstoffendecreet en slaat op het storten van afvalstoffen op het bewuste terrein, onder meer steenpuin, waarvoor de drie betrokken beklaagden als daders-mededaders (art. 66 Sw.) vervolgd worden.

(2.1.2) gebruikte het perceel en gaf toestemming aan om er steenpuin op te storten. bevestigde dit. erkende (2.1.7 en 2.2.5) afvalstoffen afkomstig van afbraakwerken op het terrein te hebben gestort. Hij wou het perceel gebruiken als opslagplaats bij het uitvoeren van grond- of afbraakwerken.

Er is geen twijfel mogelijk dat de feiten voorwerp van de tenlastelegging A aan dienen te worden toegerekend.

Er is evenmin enige reden om de periode van de tenlastelegging te heromschrijven. Er is geen sprake van een effectieve cesuur. De politie stelde weliswaar vast op bepaalde tijdstippen dat er sprake was van een vermindering van het gestorte afval en dat er blijkbaar een aanvang genomen werd met het sorteren van het afval (2.1.8), doch niettemin bleven er steeds grote hoeveelheden afvalstoffen achter.

De tenlastelegging A is dient toegerekend te worden aan de beklaagden

Tenlastelegging B voor

De tenlastelegging B betreft een inbreuk op het afvalstoffendecreet en slaat op het verbranden van het afval op 8 maart 2002, waarvoor de beide beklaagde als daders-mededaders (art. 66 Sw.) vervolgd worden.

erkende het afval te hebben verbrand in opdracht van zijn stiefzoon (2.1.4). bevestigde dat hij oelating had gegeven pannenlatten te verbranden op het terrein (2.1.3).

De tenlastelegging B dient dan ook aan de beklaagden en te worden toegerekend.

Tenlastelegging C voor

De tenlastelegging C heeft betrekking op inbreuken op het milieuvergunningdecreet, meer bepaald het exploiteren van een stortplaats op het terrein, zonder geldige milieuvergunning. De drie beklaagden worden hiervoor vervolgd als daders-mededaders.

Uit de vaststellingen blijkt voldoende dat er sprake was van een werkelijke exploitatie van een stortplaats. Het feit dat ook buurtbewoners of andere personen op die plaats zouden komen storten zijn – wat trouwens uit geen enkel gegeven van het strafdossier blijkt, doet geen enkele afbreuk aan de betrokkenheid van de vermelde beklaagden.

De tenlastelegging C dient aan de beklaagden en te worden toegerekend.

Tenlastelegging D voor

De tenlastelegging C heeft betrekking op inbreuken op het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening, waarvoor de betrokken beklaagden eveneens als daders-mededaders worden vervolgd. Uit het exploiteren van het stort en het aldus onvergund opslaan van materieel en afval vloeit de weerhouden stedenbouwkundige inbreuk voort. Deze tenlastelegging dient dan ook aan de beklaagden te worden toegerekend.

3.2.3.2 Rechtstreekse dagvaarding door

De strafvordering tegen de rechtstreeks gedaagden en de werd aanhangig gemaakt door de rechtstreekse dagvaarding die op verzoek van werd betekend.

De rechtbank is van oordeel dat uit geen enkel element van het strafdossier blijkt dat de op enig moment toelating heeft verleend om het perceel aan te wenden als een sluikestort. gaf enkel toelating het perceel te gebruiken voor het stockeren van zwarte aarde.

Evenmin tonen de gegevens van het strafdossier aan dat de in de rechtstreekse dagvaarding ten laste gelegde feiten voor rekening van de werden gepleegd.

De rechtstreeks gedaagden en dienen dan ook zonder kosten te worden vrijgesproken wegens de feiten omschreven onder de tenlastelegging A, B en C van de rechtstreekse dagvaarding, zoals heromschreven hiervoor voor de rechtspersoon. De rechtstreeks dagende burgerlijke partij dient zelf de kosten van de rechtstreekse dagvaarding te dragen.

4. Straftoemeting

4.1

De feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C en D voor de tweede beklage en de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, C en D voor de eerste beklage en de derde beklage zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor al deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste. Dit zijn de feiten voorwerp van de tenlastelegging A die bestraft worden overeenkomstig het afvalstoffendecreet.

4.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden.

4.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten vertonen objectieve ernst. De gepleegde feiten geven blijk van afwezigheid van enige bekommernis om het leefmilieu: steenpuin vermengd met allerlei afvalstoffen werd zonder meer gestort in een landelijke dreef. Dergelijke handelswijze geeft niet alleen blijk van een storende onverschilligheid voor de omgeving, doch is voor de eerste, de tweede en de derde beklage ook gericht op winstbejag. Deze beklaagden hebben deze handelingen duidelijk gesteld in het kader van hun al dan niet officiële activiteiten als aannemers van grond- en afbraakwerken. Door niet te storten en te stoceren op een wettelijk voorziene wijze, worden kosten uitgespaard. Dit biedt dan weer een concurrentieel voordeel ten opzichte van andere bedrijven die wel correct de geldende wetgeving naleven, zet de prijzen onder druk en verziekt op die wijze de sector. Het is onduidelijk dat een braakliggend perceel zonder het bekomen van enige vergunning wordt omgevormd tot een stortplaats. Voor de vierde beklage wijzen de feiten vooral op een zekere lichtzinnigheid. De kwalijke gevolgen van dergelijke ongecontroleerde vuurhaardjes voor het leefmilieu en de veiligheidsrisico's die hieraan verbonden zijn, zijn algemeen bekend. Afval – van welke aard ook – dient verzameld, gesorteerd en verwerkt te worden op de voorziene geijkte en gecontroleerde wijze.

De feiten nopen principieel dan ook tot enige gestrengheid in de bestraffing.

4.4

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de ruime milieuwetgeving die werd ingesteld in het algemeen belang rigoureus na te leven.

4.5

De *eerste beklagde* is jaar. Hij beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden. Hij liep al veroordelingen door de correctionele rechtbank op wegens inbreuken op de regelgeving inzake de jaarrekeningen van vennootschappen (1976 en 1982) evenals voor het overtreden van een rechterlijk verbod voor een gefailleerde (1995). Tevens werd hij liefst vijf malen veroordeeld door de politierechtbank te voornamelijk wegens dronkenschap en/of intoxicatie aan het stuur. Volgens de verdediging en zoals blijkt uit de overgelegde stukken, werd deze beklagde op eigen initiatief opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Hij werd bij beschikking dd. 12 november 2003 van de beslagrechter bij deze rechtbank toegelaten tot de collectieve schuldenregeling.

De tweede beklagde is aar. Hij werd veroordeeld door de krijgsraad te wegens desertie en insubordinatie (1987) en door de politierechtbank te wegens intoxicatie aan het stuur (2003).

De *derde beklagde* is jaar. Hij beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid toelaat.

De *vierde beklagde* is jaar. Hij werd al veroordeeld wegens brandstichting van een roerend goed en oplichting (1991).

4.6

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank in hoofde van de onder 3.4 vermelde beklagden het opleggen van een geldboete voor de lastens hen bewezen geachte feiten, zoals bepaald in het beschikkende gedeelte van dit vonnis, noodzakelijk.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag van de verdediging van de vierde beklagde tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Hierbij valt niet in te zien hoe de hierna in het beschikkende gedeelte van huidig vonnis opgelegde bestrafing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de eerste beklagde zou kunnen bewerkstelligen.

4.7

De beklaagden werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook voor elk van hen uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald. Wat betreft de eerste beklagde wil de rechtbank enerzijds een streng signaal geven, doch anderzijds in ruime mate rekening houden met de psychiatrische toestand van de beklagde en zijn vermogenstoestand, die blijkt uit de collectieve schuldenregeling.

5. Herstel overeenkomstig artikel 59 van het afvalstoffendecreet

Overeenkomstig artikel 59 § 1 van het afvalstoffendecreet veroordeelt de rechtbank degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet tot het verwijderen ervan binnen een door de rechtbank te bepalen termijn.

De rechtbank is van oordeel dat de eerste, de tweede en de derde beklagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en C dienen veroordeeld te worden tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met het hoger vermeld decreet binnen een termijn van één jaar onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro.

De stelling van de verdediging dat niet kan uitgemaakt worden welke afvalstoffen nu precies door welke beklagde werden achtergelaten, kan niet worden bijgetreden. Het perceel betrof voor de ingrepen van de beklagden een braakliggend terrein. Het is duidelijk dat de veroordeling tot verwijdering slaat op alle steenpuin dat in strijd met het afvalstoffendecreet werd achtergelaten en waarvoor de beklagden als daders-mededaders werden veroordeeld. Deze herstelplicht uit het afvalstoffendecreet is een vorm van teruggave zoals voorzien in artikel 44 van het Strafwetboek. De teruggave bedoeld in art. 44 Sw. is geen straf en beoogt de beëindiging van een met de wet strijdige toestand.

6. Herstelvorderingen CBS en GSI

6.1

Het CBS en de GSI hebben, zoals hierboven al aangegeven, een herstelvordering ingesteld, strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat impliceert:

- verwijderen van de stacaravan;
- verwijderen van het afdak;
- verwijderen van de container;
- verwijderen van de afbraakmaterialen en schroot.

Tevens werd een dwangsom gevorderd, evenals de ambtshalve uitvoering.

6.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toe-

stand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtpraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

6.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

6.4

De ingediende herstellvorderingen zijn naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvorderingen stroken dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. Dit blijkt afdoende uit de motivering van de herstellvorderingen, waar uitdrukkelijk verwezen

wordt naar het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur inzake de regularisatieaanvraag. De herstelvorderingen moeten dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Door de politie werd vastgesteld (cf. 2.1.8) dat de stacaravan en het afdak al werden verwijderd, zodat de herstelvorderingen op dit vlak zonder voorwerp zijn geworden, zoals hierna vastgesteld.

6.5

Door het college van burgemeester en schepenen van

en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

7. Exploitatieverbod

Gezien de uitbating van het stort duidelijk illegaal is, dient het verbod tot exploitatie overeenkomstig artikel 39§2 van het milieuvergunningsdecreet te worden bevolgen tot dat de inrichting behoorlijk zou vergund zijn.

8. Burgerrechtelijke vorderingen

8.1

8.1.1

De vordering van de _____ is gericht tegen de eerste beklagde _____ en de derde beklagde _____ en strekt tot betaling van een bedrag van 2.500,00 euro ten titel van schadevergoeding. Tevens vordert de burgerlijke partij de veroordeling tot verwijdering van het afval en alle andere materiaal op het bewuste terrein en tot het herstel in de oorspronkelijke staat onder oplegging van een dwangsom van 250,00 euro vanaf de tiende dag na betekening van het tussen te komen vonnis.

8.1.2

Bij het nagaan van de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling dient de rechtbank over te gaan tot een vijfvoudige controle (R. Verstraeten, *Handboek strafvordering*, Antwerpen, Maklu, 1999, nr. 291, met verwijzing naar: Cass. 25 oktober 1989, A.C. 1989-90, nr. 125) van het plausibel karakter van de bewering van de kandidaat-burgerlijke partij (P. Lefranc, *De toegang tot de rechter van de burgerlijke partij in het milieustrafrecht*, Milieurecht (Grondige opleiding), 3/ Vorm/2005.34B, FOD Justitie, nr. 34):

- een reële schade;
- een persoonlijke schade;
- een schade veroorzaakt door het vervolgde misdrijf;
- de strafrechter is bevoegd om schadevergoeding toe te kennen;
- de benadeelde vraagt vergoeding van de schade.

De vereiste van persoonlijke schade, m.n. dat de kandidaat-burgerlijke partij zelf persoonlijk de schade heeft geleden, sluit de zogenaamde "*actio popularis*" of vordering in het algemeen belang onder het mom van een burgerlijke partijstelling uit.

8.1.3

De herstelmaatregel van herstel in de oorspronkelijke staat is uitdrukkelijk voorzien in artikel 149 § 1 DORO en werd door de decreetgever voorbehouden voor de (gewestelijk) stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de inbreuken werden gepleegd en wordt duidelijk gevorderd ter vrijwaring van het *algemeen belang* van de gemeenschap. Deze herstellvordering wordt overeenkomstig artikel 149 § 2 DORO ingeleid bij gewone brief aan het parket in naam van de Vlaamse gemeenschap of het college van burgemeester en schepenen. De veroordeling tot verwijdering van de afvalstoffen, vloeit dan weer voort uit het afvalstoffendecreet (art. 59 § 2) en levert aan het openbaar ministerie een uitvoerbare titel welke voor gedwongen uitvoering vatbaar is (Gent 16 januari 1991, T.M.R. 1993, 323, noot P. Morrens en P. De Bruycker).

8.1.4

Gelet op het voorgaande, dient de burgerlijke partijstelling van met betrekking tot de veroordeling verwijdering van de afvalstoffen en het herstel in de oorspronkelijke staat, als niet-ontvankelijk te worden afgewezen.

8.1.5

De vordering van de burgerlijke partij die strekt tot betaling van een bedrag ten titel van schadevergoeding is wel ontvankelijk.

8.1.6

Het bestaan van een reële en persoonlijke schade blijkt voldoende uit de gegevens van het dossier. Er is sprake van een causaal verband tussen een zekere schade in hoofde van de burgerlijke partij en de door de eerste en de tweede beklagde gepleegde feiten, zodat de burgerlijke partij in beginsel gerechtigd is op schadevergoeding.

8.1.7

Wat betreft het bedrag van de gevorderde schadevergoeding worden door de burgerlijke partij geen concrete stavingstukken overgelegd, noch wordt een concrete berekeningswijze voorgesteld. Het komt dan ook aangewezen voor te voorzien in een provisioneel bedrag van 1,00 euro. Het meer gevorderde dient vooralsnog als ongegrond te worden afgewezen.

8.2

Gelet op het feit dat de aan rechtstreeks gedaagde partijen en ten laste gelegde feiten waarop de burgerlijke vordering van de rechtstreeks dagende burgerlijke partij gesteund is, niet bewezen zijn en de hieruit voortvloeiende vrijspraak van rechtstreeks

gedaagde partijen, dient de burgerlijke vordering als *ongegrond of niet-gegrond* (Cass., 20 maart 1973, *Arr. Cass.*, te worden afgewezen. Nu de rechtbank vaststelt dat het misdrijf waarop de tenlastelegging steunt niet bewezen is, betreft het geen beslissing over de bevoegdheid; men kan dezelfde vordering immers niet meer bij de zogenaamd *bevoegde* rechter brengen (Cass., 18 november 1976, *Arr. Cass.* Cass., 21 september 1990, *Arr. Cass.*, 1990-91, nr. R. DECLERCQ, *Beginnelen van strafrechtspleging*, Kluwer, 1999, nr. 1883). Het zich *onbevoegd* verklaren door de rechtbank, of het *onontvankelijk* verklaren van de burgerlijke vordering, is derhalve niet aan de orde. In de rechtsleer werd de uitspraak "*zich onbevoegd verklaren*" om bij vrijspraak uitspraak te doen over de burgerlijke vordering, trouwens als 'niet zo gelukkig' omschreven, daar ook beslist wordt dat de vordering tot schadeloosstelling zoals zij werd ingesteld op basis van de strafrechtelijke tenlastelegging ongegrond is (R. Verstraeten, *Handboek strafvordering*, Maklu, 2005, nr. 2120, met verwijzing naar: Cass. 25 mei 1973, *Arr. Cass.*,

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 2bis en 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
 Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;
 Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 44, 45, 50, 65, eerste lid, 66;
 Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, art. 2, 3 § 2-2°, 12, 14 § 1, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 56.1, 58, 59, 59 § 1 en 2;
 Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, art. 2, 3, 4 § 1, 39 § 1-1° en § 2, 46;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1-5° a), 146 al. 1-1°, 147, 149, 204;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.
 Wet van 17.4.1878, art. 3 en 4;
 Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 gew.W. 10.2.1994; (uitstel)-

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

Strafrechtelijk

HEROMSCHRIJFT de tenlasteleggingen A, B en C van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partij
 gedaagde partij
 22 september 2005";
 voor de rechtstreeks
 als volgt: "vanaf 2 juli 1999 tot

SPREEKT de rechtstreeks gedaagden en de
 vrij zonder kosten wegens de feiten voorwerp van
 de tenlasteleggingen A, B en C van de rechtstreekse dagvaarding uitgaand van de
 burgerlijke partij

VERKLAART de eerste beklagde schuldig aan de feiten
 voorwerp van de tenlasteleggingen A, C en D van de rechtstreekse dagvaarding
 uitgaand van het openbaar ministerie;

VERKLAART de tweede beklagde schuldig aan de feiten
 voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C en D van de rechtstreekse dagvaarding
 uitgaand van het openbaar ministerie;

VERKLAART de derde beklagde schuldig
 aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, C en D van de rechtstreekse
 dagvaarding uitgaand van het openbaar ministerie;

VERKLAART de vierde beklagde schuldig aan de feiten
 voorwerp van de tenlastelegging B van de rechtstreekse dagvaarding uitgaand van
 het openbaar ministerie;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklagde wegens de feiten voor-
 werp van de tenlasteleggingen A, C en D samen tot een geldboete van **2.000,00**
euro, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), of 11.000,00 euro bedragend;

GELAST gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie
 jaren voor een gedeelte **groot 1.500,00 euro** van de opgelegde geldboete van
 2.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de
 eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete van 2.000,00 euro, kan worden
 vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 67 betrekking heeft op
 het met uitstel bepaalde gedeelte;

VEROORDEELT de tweede beklagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C en D samen tot een geldboete van **1.000,00 euro**, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), of 5.500,00 euro bedragend;

GELAST gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 500,00 euro** van de opgelegde geldboete van 1.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete van 1.000,00 euro, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 45 betrekking heeft op het met uitstel bepaalde gedeelte;

VEROORDEELT de derde beklagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, C en D samen tot een geldboete van **1.500,00 euro**, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), of 8.250,00 euro bedragend;

GELAST gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 500 euro** van de opgelegde geldboete van 1.500,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete van 1.500,00 euro, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 30 dagen betrekking hebben op het met uitstel bepaalde gedeelte;

VEROORDEELT de vierde beklagde wegens de feiten voorwerp van de tenlastelegging B tot een geldboete van **250,00 euro**, met 40 deciemmen verhoogd (x 5), of 1.250,00 euro bedragend;

GELAST gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 100,00 euro** van de opgelegde geldboete van 250,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete van 250,00 euro, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 75 dagen, waarvan 30 dagen betrekking hebben op het met uitstel bepaalde gedeelte;

SPREEKT in hoofde van de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde de verplichting uit om elk **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 100,51 euro;

LEGT de kosten van rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partij, ten laste van de burgerlijke partij

Teruggave, herstel en exploitatieverbod

VEROORDEELT de eerste beklagde, de tweede beklagde en de derde beklagde overeenkomstig artikel 59 § 2 van het afvalstoffendecreet wegens de feiten voorwerp van de tenlastelegging A tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met het hoger vermeld decreet en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf huidig vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van
 en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de
 beklagden en tot het herstel in de
 oorspronkelijke staat van het onroerend goed gelegen te
 wat

impliceert:

- verwijderen van de container;
- verwijderen van de afbraakmaterialen en schroot.

en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

STELT vast dat deze herstellvorderingen voor zover zij betrekking hebben op de stacaravan en het afdak zonder voorwerp zijn;

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval deze herstelmaatregel niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van
 en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, elk afzonderlijk, ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van
 en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur
 door de beklagden en hoofdelijk
 een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

LEGT overeenkomstig artikel 39§2 van het milieuvergunningdecreeet het verbod op tot exploitatie van de overslag-, opslag- en sorteerplaats van afvalstoffen op het perceel te
 kadastraal gekend onder
 tot dat de inrichting behoorlijk zou vergund zijn.

Burgerrechtelijk

VERKLAART de burgerrechtelijke vordering van de burgerlijke partij
 gericht tegen de rechtstreeks gedaagden
 en ontvankelijk doch niet-gegrond en zegt

dat ze zelf de kosten van haar stelling dient te dragen;

VERKLAART de burgerrechtelijke vordering van de burgerlijke partij
niet-ontvankelijk voor zover deze strekt tot verwijdering
van de afvalstoffen en het herstel in de oorspronkelijke staat;

VERKLAART de burgerrechtelijke vordering van de burgerlijke partij
strekkende tot schadevergoeding ontvankelijk en VERO-
ORDEELT de beklaagden en hoofdelijk tot beta-
ling aan deze burgerlijke partij van een onbenoemd provisioneel bedrag van 1,00
euro; wijst het meer gevorderde vooralsnog af als ongegrond.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIEN FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
griffier.